

26.17x34.8	31	64	עמוד	כותרת	ידיעות תל אביב - כותרת	03/2012	31253276-9
נשטיין משחק הוויברטור הצגה בסטודיו של יורם לוינשטיין - 26190							

אופס, אני גומרת

קצת גניחות על הבמה עוד לא הרגו אף אחד ★ ההצגה "בחדר הסמוך (או משחק הוויברטור)", שעולה אצל יורם לוינשטיין, עוסקת בהמצאת הוויברטור והטיפול שניתן באמצעותו לנשים היסטוריות במאה ה-19 ★ זיו רביב לקח את השחקניות דפי אלפרן ונתלי ברמן לשיחת בנות, כדי לגלות שהאורגזמה היא אותה אורגזמה גם אחרי 130 שנה

| צילום: רדי רובינשטיין |

שאולי זה הלהט החבוי שלי. אבל את הלהט הזה מתמללים כשפה מאור מאפקת שבאה עם כללי נימוס מחייבים ועם הרבה כוסות תה מחרסינה.

בתחילת ההצגה מקבל הרוקטור פציניטית "היסטרית" בשם גברת רלדרי (אותה מגלמת דפי אלפרן). הוא מנסה עליה את הטיפול החדש והיא – בפעם הראשונה בחייה ומבלי לדעת איך בדיוק קוראים לזה – חווה אורגזמה. אחר כך מגיעה האורגזמה הראשונה של גברת גיבנינגס, אשת הרופא הסקרנית (בגיל לומה של נתלי, ברמן), ואפילו צייר היסטרי שאיבד את הרצון לצייר זוכה בוויברטור חדשני היישר לתוך החלחולת שלו.

"בפעם הראשונה שהוויברטור נוגע בי אני שמה יריים על הפה. אני לא מבינה מה אלה הקולות שכוכעים ממני", מסבירה לי אלפרן כשאני יושב בחדר האיפור איתה ועם ברמן (שתיהן בנות 24), שתיים מהשחקניות המרכזיות בהצגה, מיד אחרי סיום החזרה. "לפני האורגזמה הראשונה במחזה יש הערה של המ'חברת: 'היא חווה התקף עוויתות שקט. תזכרו,

הקרום. אבל בהצגה הזו יש הרבה יותר מחרמנות נטו. כי בין שרשרת האורגזמות שזורה גם ביקורת חברתית של המחזאית על הפחד המתמשך של גברים לאורך ההיסטוריה ממיניות האישה ועל חוסר היכולת של שני המינים לתקשר ביניהם. וכנראה זה שזור היטב, שכן לא בכרי קטפה ההצגה הזו, שעלתה לבמות ברוורווי לפני שלוש שנים, כמה פרסים ואף הייתה מועמדת לפרס טוני היוקרתי.

את הגרסה הישראלית למחזה מעלים לראשונה בארץ תלמידי שנה ג' בסטודיו של יורם לוינשטיין ובנימויו של ניר ארז. השחקנים (דפי אלפרן, עינב ברלוי, תימור כהן, אור בן עטיה, נתלי ברמן, עידו וולפוביץ', אביב קושניר ושיר קליפר) עושים את זה מצוין, ולא פחות חשוב, מברר ומצחיק. גם בלי ערק. הבמה מתמלאת עד מהרה בגניחות הנאה מעוררות כמיוחה, בשיניים חשופות וסקסיות, ובלהט יצרים חבוי שרוצה להתפרץ. או

השנה היא 1880, תחילת עידן החשמל. הנשים עטופות באינספור שכבות של בגדים ומחוכים, אבל בכל זאת הן קטנות. מאור קטנות. אין להן יצרים או שאיפות וכטח שלא אורגזמות. בהינתן ההגבלות הללו, ובנוסף לחשד להיסטוריה, קבע הרוקטור שהן צריכות לקבל את טיפול הוויברטור כמובן. האבחנה הרפואית המוזרה הזו גרמה לאינספור נשים בסוף המאה ה-19 להשתרך בתורים ארוכים מחוץ לחדרי הרופאים, רק כדי להכניס שוב לגופן את המכשיר הרוטט והממכה. על הדרך זה כמובן גם הכניס מיי ליוני רולרים לתעשיית הוויברטורים, ו-130 שנה מאוחר יותר זה הכניס אותי לשוק התקווה, בדרך לסטודיו של יורם לוינשטיין, שם עלתה במוצ"ש הצגת הבכורה.

רגע לפני שמתחילה החזרה החשובה, התפאורה והאביזרים כבר ניצבים על הבמה. אחרי שקראתי את המחזה, אני יודע בדיוק איפה אני רוצה לשבת בתוך האולם הריק: קרוב לאקשן, לשמוע ולראות את הנשים הגונחות ולצפות בניסים שיחולל הוויברטור

לקראת הכתבה הזו נשלח אליי במייל תסריט ההצגה "בחדר הסמוך (או משחק הוויברטור)". תכננתי לשבת מול המחשב ולהציץ קצת בטקסט, לתפוס כמה משפטי מפתח, לקבל איזה רושם כללי. אבל באחד הערבים השבוע נוצרה הזדמנות לנסות משהו שונה וזה כנראה קשור לשם הפרובוקטיבי והמסקרן של ההצגה. איכשהו מצאתי את עצמי יושב עם חברה ליד בקבוק ערק ועם דפי המחזה. היא גילמה את כל הרמויות הנשיות, אני את הגבריות. הכתיבה המשובחת של המחזאית האמריקאית שרה רוהל (כתרגומה של עינת ברנבוסקי) סיררה לנו לילה מצחיק ונעים שהעלה את רף הציפיות שלי לקראת ההצגה עצמה.

אמנם מדובר בקומדיה תקופתית פרועה, אבל כזו שמציגה אמת היסטורית. היא מספרת על החוויות של כמה נשים שנחשדו שלקו בהיסטוריה. הן טופלו בקליניקה של ד"ר גיבנינגס באמצעות מכשיר פלא חדשני ומסורתי – הוויברטור.

26.41x34.13	32	64	עמוד	כותרת	03/2012	31253280-4
נשתייןמשחק הוויברטור הצגה בסטודיו של יורם לוינשטיין - 26190						

ברמן (שוכבת) ואלפרן. "בחזרות אנחנו צוחקות המון. זה נורא מצחיק כל האורגזמות האלה"

אלה ימים שלפני עידן הפורנו. אין שום קליי שאה על איך אישה אמורה להגיע לאורגזמה, אין להן מושג איך הן אמורות להישמע כשהן מגיעות לאורגזמה."

ברמן: "אני חושבת שהמחזאית עשתה משהו מצחיק. היא כאילו נתנה למחזה שם נורא פרובוקטיבי, זה ישר תופס את העין. אתה שואל מה? מה זה? זה על ויברטור? ואז אתה בא להצגה ואתה רואה מחזה על אנשים עם חוסר מאוד גדול שנורא רוצים למצוא אושה. זה שם לך מראה מאוד חזקה."

אלפרן: "אתה הרגשת שהמחזה פרובוקטיבי?"

הרגשתי שהמחזה מאוד מיני ומעורר. ברמן: "זה בראש שלך."

אלפרן: "אני אתן לך דוגמה אחרת. שתינו שיחקנו בהצגה אחרת פה, 'דונה פלור', ושם היו באמת דיבורים מלוכלכים כמו 'הכוס הוורוד החלקלק שלך', 'בא לי לזיין אותך'. אבל פה אין דיבור כזה."

ברמן: "המיניות היא אצל הקהל וזה הקטע. הרמויות לא יודעות שהן עושות משהו מיני."

אנחנו מבחינתנו מהוגנים לגמרי". את גם השתתפת בסדרה "2.3 בשבוע" בערוץ 10. גם היא לא עסקה במיניות מבחינתך?

"היא עסקה במיניות, אבל בכל המקרים שבהם מתעסקים במיניות ובסקס, זה בא בש"ביל לרבר על משהו אחר. סקס הרי הוא מאוד לא מעניין. כי אם זה רק סקס, אז זה פורנו. זה תמיד בא לרבר על משהו ולהראות משהו. סצנות סקס הן סצנות קונפליקט. לא מראים לך רק – הנה הוא יורד לה, הוא נכנס לה, באנג באנג. אתה רואה שני אנשים שמנסים לתקשר. לפעמים זה מצליח, וכשזה לא מצליח זה נורא עצוב."

איך מספרים להורים שאתן משחקות עם ויברטור על במה ומול קהל? אלפרן: "היו לי קטעים בבית הספר (יורם לוינשטיין) שהיה בהם אקט שבגללו באמת לא הזמנתי את ההורים שלי. כלומר, את אבא שלי. הוא ידע שזה זה ולא רציתי שהוא יגיע."

הוא לא מת על זה שההצגה היא על ויברטור ואני גונחת על הבמה. אבל הוא מקבל את זה. הוא ליברלי."

ברמן: "אני חושבת שאימא שלי לקחת את זה עוד יותר רחוק. פרסמתי תמונה של הפוסטר של ההצגה בפייסבוק, והברים שלי התחילו להסתלבט שזה נורא ברור שאני אופיע על פוסטר של הצגה שקוראים לה ויברטור. ואז אימא שלי ראתה את זה, ואני מקבלת תגובה ממנה: 'בתור אימא מודאגת, יש לך מספיק סוללות?'"

ומה ענית לה? "אנחנו יודעות מה זה ויברטור, אבל אין לי אחד כזה."

אלפרן: "גם לי לא. וטוב שכך."

מה זאת אומרת? "שכל אחת תעשה מה שטוב לה ומה שעושה לה טוב, אבל אנחנו צעירות ויפות ואנחנו לא צריכות."

אז זה עניין של גיל? ברמן: "זה עניין של אופי. אני לא רואה את עצמי מתקרבת למכשיר כזה. אני רוצה

חיבוק, לא?". אלפרן: "מה הקשר? עזבי רגע את 'אני רוצה חיבוק'."

ברמן: "זה חלק מזה. אורגזמה נטו לא תעבור לי."

אלפרן: "הרי אפשר לעשות את זה גם בלי ויברטור."

ברמן: "זה באמת שונה. זה כמו ההברל בין לקבל ליטוף מהספה (מתכנת את הלחי בכי"סא המרופד – ז"ר) לבין לקבל ליטוף מהיד שלי. אני מעריפה את היד שלי. אני לא רוצה חפץ."

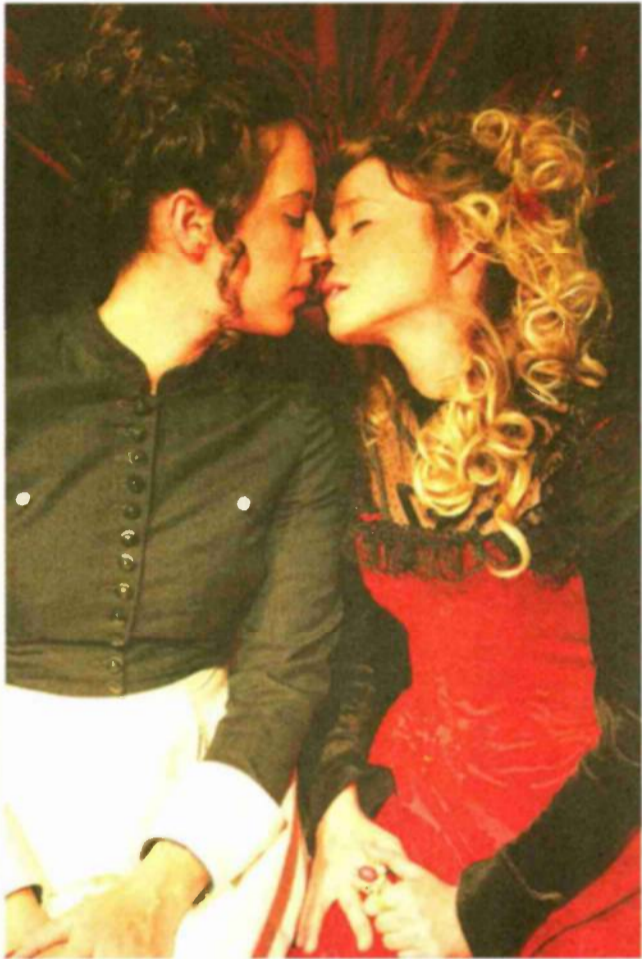
אבל גברת גיבינגס, שאותה את מגלמת, כן צריכה ויברטור והיא אפילו מנסה לענג את עצמה.

ברמן: "היא בסך הכול רוצה להתקרב לבעלה. זה מה שבעלה עושה והיא רוצה שבעלה יאהב אותה."

אלפרן: "כשנשים חושבות על גבר הן לא חושבות נטו על האקט. הן חושבות על איך תהיה השגרה, איך תהיה הדירה, איך נשבת בבית לראות טלוויזיה."

26.35x35.42	33	עמוד 64	ידיעות תל אביב - כותרת	03/2012	31253282-6
נשטיין משחק הוויברטור הצגה בסטודיו של יורם לוינשטיין - 26190					

מתוך ההצגה. "לקחו מהנשים את ההנאה ממין, כי היא פשוט לא הייתה אלגנטית מספיק לתקופה"

צריכה זין, מתכוונים לזה שהיא צריכה להירגע ולהפסיק להטריד את הסביבה". הייתה לוויברטור כזאת משמעות בהיסטוריה? ארוז: "הוויברטור הוליד מודעות להנאה ולחוויה אינטימית". ברמן: "את רוב המהפכות הפמיניסטיות ליוו חידושים טכנולוגיים במיניות, כמו המצאת הג'וליה בשנות ה-60". ארוז: "נכון, הגלולה, וגם החזייה. אנחנו לא מבינים אפילו כמה חופש הרברים האלה נתנו לנשים".

איך המחזה הזה רלוונטי ליהם לנשים בישראל 2012?

ארוז: "גם היום מסתירים נשים בלבוש, בנוכחות. מנסים לייצר תהליך שמחזיר אותנו אחורה. אני מדבר על הדרת נשים בכל מובן. משמח אותי שאני יכול לעשות משהו שמתקן שר עם הכאן והעכשיו. זכור תו של בן אדם לדעת את מה שמנסים להסתיר ממנו. למשל, מה קורה לבחורה שמתפקדת וחוזרת בשאלה? היא פתאום מגלה שהסתירו ממנה, שמותר לה ומוותר לה ומוותר לה ומוותר. אבל יש גם פחד מזה, כי מי שמציץ נפגע."

"המסר של ההצגה הוא ההיקש שאותו אמורים אנשים לעשות אחרי שהם יוצאים מהתיאטרון. לחשוב על הרעיון לעורר מהפכה. המודעות הזו מתחילה לעורר גלים בדיוק כמו הוויברציה הזו של הוויברטור שמכה גלים".

"המחזה מדבר גם על התקופה הנוכחית וזה קשור לזה שהכותבת היא מאוד פמיניסטית", מנחם תחת ברמן. "זה כמו שארתור מילר כתב את 'ציד המכשפות' והתייחס למקרתיוס. זה כבר עידן החי שמל והטכנולוגיה שבו אנשים איבדו את האמת שלהם. כמו היום, אנחנו נותנים לקרמה לשגע אותנו".

תסבירי. "באמצעות הטקסט המחזאיית אומרת שהרבה דברים לא באמת השתנו. גם היום אישה ששוכבת עם הרבה גברים היא שרמוטה וגבר ששוכב עם הרבה נשים הוא אחלה גבר. לא משנה כמה אנחנו נהיה פתוחים בעניין הזה, זה עדיין ככה. פתיחות מינית אצל נשים היא משהו שהחברה מרחיקה". אלפרן: "בגיל שלנו זה יותר מקובל בחור רות שמזריינות, סליחה. אבל בנות בגיל צעיר יותר, בתיכון, זה נורא".

ברמן: "כן, אבל בואי נודה באמת: גבר שהשתרדל עד גיל 40, אף אחד לא יפתח עליו עין".

סליחה שאני חוזר להצגה, אבל שם לא מדברים על מספר הפעמים שקיימת יחסי מין, אלא על זה שהמין ניות הנשיות מאיימת על הגברים.

ברמן: "כרוה, גברים מאוד מאוימים מזה. גבר לא רוצה להיות במיטה עם אישה שיותר פתוחה מינית ממנו".

אלפרן: "אני לא חושבת שצריך להגיד בריאיון לעיתון שאתה אוהב סקס, כי מי לא אוהב סקס". ברמן: "אני בטוחה שלגברים הרבה יותר קל להגיד בריאיון לעיתון שהם אוהבים סקס".

ואו בריוק נכנס לתוך הריאיון שלנו גבר: הבמאי ניר ארוז, שסיים את הישיבה עם השחקנים לתוך הלילה. "מבחינתי זה מחזה על מודעות", הוא מסביר. "יש פה משהו מאוד עקיף. המצאת החשמל נתנה לאנשים משהו שהם הרגישו שחסר להם. ככל שהמחזה הזה מתקדם יש בהירות שהופכת לוודאות, ואחרי המחזה הזה, שנכתב על שנת 1880, התחילה באמת המהפכה הפמיניסטית".

"לקחו מהנשים את ההנאה ממין, כי היא פשוט לא הייתה אלגנטית מספיק לתקופה ומחקו את הידע. נשים היו היסטוריות כי הן לא היו מסופקות, וכשהיום אנחנו אומרים בצחוק על מישהי שהיא

אז מה המקבילה של המחשבה הגברית? אלפרן: "לדעתי, כשגבר רואה בחורה הוא קורם כול מרמיין אותה עירומה. אצל נשים זה אחרת, אנחנו הרבה יותר מורכבות. כשאשה רואה גבר שמעניין אותה, היא ישר חושבת איך זה ייראה להיות ביחד".

ברמן: "ישר את בודקת באיזה מקומות נשבו? נאכל בבית או שנהיה מאלה שיוצאים? הוא עובר בעבודת בוקר או בעבודת לילה? הוא לומר או לא לומר? אם הוא מנגן, הוא מנגן גם בבית?".

איך התכוונתן לתפקיד? אלפרן: "בתחילת ההפקה דיברנו המון על האורגזמה הראשונה, על המגע הראשון ומה זה מיניות. הייתה לנו שיחת נשים עם הבמאי על כל הנושא הזה, איך כל אחת גילתה את המיניות שלה".

עלה שם משהו מעניין? ברמן: "גילינו שכולן חשבו שזה אסור ולא דיברו על זה עם אף אחת הבנות גילו שהחוויות שלהן מאוד דומות. כל אחת מאיתנו הרגישה פריקית עד אז".

אלפרן: "בחזרות אנחנו צוחקים המון. זה נורא מצחיק כל האורגזמות האלה".

ברמן: "רק אני צריכה לבכות הרבה".

באמת ירדו לך דמעות. שמת משהו בעיניים או שזה אמיתי? ברמן: "זה אמיתי. לא תמיד בוכים באמת, אבל אני מנסה לחיות את הדמות. הקטע שהוא אומר לה בסוף שהוא אוהב אותה שובר את הלב. זה כל מה שהיא רוצה, וכשהוא אומר את זה אני באמת מוצפת אושר".

מעבר לשכבת התוכנות המיניות וההרהורים שימשיכו ללוות אותי גם אחרי שמסך ההצגה "בחדר הסמוך (או משחק הוויברטור)" יירד, התקלפה שם עוד שכבה עמוקה יותר שנוגעת למי קום של הנשים בחברה. הנשים במחזה מזכירות יותר חפצים מאשר בנות אנוש. הן עקרות בית, מיילדות או מיניקות. במקרה נדיר של קרייריזם הן בוחרות במקצוע ההוראה. הפערים שצצים בין הנשים לגברים של 1880 אינם רק נחלת העבר והם נוגעים במקומות ובפערים שעדיין מתקיימים בימינו.

אופס, אני גומרת

אלפרן על ההכנות לתפקיד: "בתחילת ההפקה דיברנו המון על האורגזמה הראשונה, על המגע הראשון ומה זה מיניות. הייתה לנו שיחת נשים עם הבמאי על כל הנושא הזה, איך כל אחת גילתה את המיניות שלה"